



## Україна

Володимир СЕРЕДА

- Гей, Тарасе! Що ти робиш?!  
У наплічник речі зносиш.  
Як далеко ти зібрався?  
Чом мені ти не зізнався?  
- По секрету скажу, діду:  
Я в Америку поїду.  
Кажуть хлопці - там красиво,  
Подивлюся на те диво.  
- Друже мій, я дам пораду,  
Як зробити все до ладу.  
Ти поїдь по Україні,  
По шляхах у далі сині.  
Україну ти пізнай.  
Із столиці починай.  
Київ - диво! Це ти знай,  
Там Дніпро, як дивограй.  
Ти в Карпати завітай,  
На Говерлі побувай.  
І в Асканію заїдь,  
Знамениту на весь світ.  
Заповідник у степу -  
Там гуляє навіть гну.  
Чорне море у Криму,  
Передай привіт йому.  
Недалеко Хортиця  
Козаками гордиться.  
Подивися на поля,  
Ох, родюча ця земля,  
Все, що є: ліси, поля -  
Україна це твоя.

## Фермер

Діду, діду, лягай спати.  
Нащо чоботи взувати?  
Що там трапитись могло,  
Ще ж і сонце не зійшло?!  
На подвір'ї ферма є,  
Там корівка жде своє,  
Козенята і гусята,  
Каченята й поросята...  
Ім водиці понесу,  
Потім корму піднесу.  
Вони вранці повставали  
І про тебе запитали:  
Чому спиш, як сонце сходить,  
Чому в стайню не заходиш?  
Кря-кря-кря і га-га-га,  
Тож до їжі є снага.  
Му-у! Хрю-хрю! - кричать зусюди.  
То їх доглядають люди,  
Добре за життям пильнують,  
Коли треба - нагодують.  
- Що у них там за розмови?!  
Хочу знати їхні мови.  
- Треба мови їх вивчати  
Дід зазначив для внучати, -  
- Все ж навчусь про них я дбати.  
Хочу фермером я стати.

## Загадки

У школі нас стрічає,  
Усмішку добру має,  
За нас завжди він дбає  
І мудрості навчає.

(Вчитель)

\*\*\*  
Кожен її має:  
Азбуки навчає,  
Все на світі знає,  
Друзів вірних має.

(Книжка)

\*\*\*  
Для маленьких - триколісний,  
А дорослим - двоколісний.  
Люблять діти цей предмет  
І зовуть ...

(Велосипед)

\*\*\*  
На склі виробу красиві,  
Чорні вуса стали сиві,  
Землю холодом скував,  
Під лід річку заховав.

(Мороз)

\*\*\*  
Весело стрибає,  
В ворота залітає.  
Люблять його діти,  
Треба з ним дружити.

(М'яч)

## Україночка

Очі милі, личко біле,  
Закохався дуже я.  
І дивлюся все на тебе,  
Україночка моя.  
Покохав я твої співи,  
Чути хочу їх щодня,  
Линуть ті пісні чарівні,  
Україночка моя.  
В вечір тихий вийди з хати,  
Вже чекаю тебе я,  
Подарую всі троянди,  
Україночка моя.  
Посміхнися мені, доле,  
Щастя мати хочу я.  
Хай зі мною завжди буде  
Україночка моя.

## Пісня про наше місто

Садами квітне Гола Пристань  
Над зачарованим Дніпром.  
Курортне місто, наша пристань,  
Тобі вклонюся я чолом.  
Козацька слава тут гуляла,  
Бандури чуємо ми спів.  
Вкраїну рідну прославляла  
Відвага наших земляків.  
Ти в нашій серці, краю милий,  
І та доріженька пряма,  
Де ми стрічались, де любили,  
Що забуття тому нема.  
Край, де стрічались, де любили,  
На світі кращого нема.  
Ви приїздіть до нас у гості,  
У наш омитий сонцем край.  
Вас наша пристань привітає  
І подарує коровай.

Олег Олексюк

## Невсипуща сніговиця

Невсипуща Сніговиця  
Одягла куцям шапки,  
А деревам і хатинцям —  
Снігові пуховики.  
Мов перина, стало поле,  
Зблисло ясным кришталем,  
Зими-зимоньки сон-холод  
Із морозом-дідусем.  
Благочинна Сніговиця  
Йде дворами, полем йде.  
Хто без ковдри залишився,  
Снігова йому впаде.  
Невсипуща Сніговиця  
Всі дороги заміта.  
Стало скрізь так біло-біло,  
Білий пух навкруг літа.  
Невсипуща Сніговиця,  
І коли ж ти вгомонишся?!

## Воїнам-інтернаціоналістам

У них наказ: на чужині  
повинні воювати...  
А на війні, як на війні, -  
Стріляти так стріляти.  
Зажмурих очі, а в п'ятмі  
У полі стоїть мати  
І до синів: «... то тяжкий гріх -  
Людей... людей вбивати...»  
В книжках все просто: ворог там  
І в ворога - стріляти.  
А тут людина така ж, як я,  
І в нього сива мати.  
Можливо, вдома є дитя,  
Що хоче бачить тата,  
Та зараз він, а може й я, -  
Лише побита карта.  
Навіщо в школі вчили нас,  
Що треба з чим з'єднати,  
Щоб зовсім мирна рідина  
Спромоглась вибухати.  
Навіщо винаходи всі?!  
Навіщо оця пісня?!  
На цвинтарі в старій руці  
Зів'яла квітка пізня.

## Холодне небо

Холодне небо снігом сипле  
На стежку теплої надії.  
Ми мовчимо. Лиш думка хригла  
Про серця крик, про наші мрії.  
І тихо знов. Без поцілунків.  
Прощаємось. Вже їхать мушу.  
Твої благають очі лунко  
Не зрадити пречисту душу.  
В серцях пала вогонь приємний.  
Все ж не наврочимо на світле...  
... Автобус мчить у нічку темну.  
Холодне небо снігом сипле.

Леонід МАРЧЕНКО

## Мамочко МОЯ

«Мама» - перше моє слово.  
З мамою мені чудово!  
Мамочко моя,  
Ти — найкраща в світі!  
Мамочко моя!  
Я нікого не боюся,  
Коли поруч є матуся.  
Мамочко моя,  
Ти - найкраща в світі!  
Мамочко моя!

## Колискова для ляльки

Незбаром буде темно.  
Вже втомилася ти вкрай.  
Засинай, моя красуне,  
Оченята закривай.  
Засинай, моя красуне,  
Баю-баю, баю-бай...  
Нічка з яркими зірками,  
Лялькин сон охороняй!  
Я люблю тебе, красуне,  
Ти про це не забувай.  
Засинай, моя красуне,  
Баю-баю, баю-бай...  
Ранок прийде непомітно,  
Загориться небокрай.  
Поки ж спи, моя красуне,  
А я поруч... Засинай!  
Поки ж спи, моя красуне,  
Баю-баю, баю-бай...

Николай СУМЛЕННИЙ

175-летню со дня смерті  
(10.02.1837 г.) А.С. Пушкина  
посвящается

## Поэт в полуденном краю

Он был у нас. Немало лет  
Расплылось в пухе тополином.  
Какой оставила в нем след  
Земля Полудня Украины?  
Его считают земляком  
Днепропетровск, Херсон, Одесса,  
И Запорожье над Днестром,  
И Крым, воспетый им чудесом.  
В одних местах он жил, писал,  
В других — скакал почтовым трактом;  
Своих героев здесь искал,  
Свою судьбу и свой характер.  
Здесь монолитных скал прочней  
Переплелись года, эпохи,  
«Дела давно минувших дней,  
Преданья старины глубокой!»  
Быть может, здесь на вражий стан  
Вел князь Олег свою дружину,  
А позже мрачно зрел Руслан  
Костыми усеяну равнину.  
В злых стенах мучится пока  
Гирея пленница Мария,  
А уж поэтova рука  
В фонтан Слез розы положила.  
И, если всмотришься ясной,  
То кажется, что в этой степи  
Сквозь мглу столетий Кочубей  
Грозит предателю Мазепе.  
Ты приоткрой событий щель,  
Увидишь, как одесским снегом  
Вновь в чайльд-гарольдовом плаще  
Идет по Пушкинской Онегин.  
В сомненьях, в поисках идет...  
Что ж, не мешай ему, дружище,  
Кто ищет, тот всегда найдет,  
Коль благородный путь он ищет.  
Поэтом взрезаны, творцом  
Здесь жизнь палат и будни сакли;  
Словесным гения резцом  
Он высекал людей-гераклов.  
Пусть жизнь меняется не раз,  
Хочет смерть зловещей пулей;  
Но снова он живет у нас  
В названьях сел, проспектов, улиц.  
По всей планете сквозь года  
Шагают пушкинские песни.  
Он — современник наш всегда,  
Советчик, друг и всем — ровесник!

## У ЦЕЙ ДЕНЬ НАРОДИВСЯ...



**Липа Іван Левкович** (літературні псевдоніми – Петро Шелест, Іван Степовик, 24 лютого 1865, Керч – 13 листопада 1923, Винники) – громадський і політичний діяч, письменник, за фахом лікар. Співзасновник таємного товариства «Братство тарасівців». У 1917 р. – український комісар Одеси, член ЦК Української партії соціалістів-самостійників. У 1919 р. – міністр віросповідань УНР.

### БІОГРАФІЯ

Народився 24 лютого 1865 року у Керчі. Після закінчення Керченської гімназії в 1888 р. вступив на медичний факультет Харківського університету. 1891 року разом з Борисом Грінченком, Миколою Міхновським та іншими став засновником таємного товариства «Братства тарасівців», яке ставило своїм завданням поширення ідей Т. Шевченка та боротьбу за національне визволення українського народу. 1893 року товариство було розгромлене, а І. Липа заарештований.

Після тринадцяти місяців ув'язнення ще три роки жив під наглядом поліції у Керчі. В 1897 р. закінчив навчання у Казані, працював лікарем на Херсонщині і в Полтаві. В 1902–1918 роках жив у Одесі, займався лікарською практикою. В 1904–05 роках побудував у м. Дальнік лікарню для незможних жителів. Брав активну участь у українському національно-визвольному русі.

Організував видавництво «Одеська літературна спілка», з 1905 р. видавав альманах «Багаття» (разом з дружиною), часто друкувався в українських часописах «Діло», «Народ», «Правда», «Буковина», «Зоря», «Літературний Науковий Вісник», «Українська Хата» та інших.

Тісно співпрацював з одеською «Просвітою» і Одеським Літературним Товариством. В 1917 р. призначений українським комісаром Одеси, заснував українське видавництво «Народній Стяг». Згодом переїхав до Києва. З 1919 належав до Української Партії Соціалістів-Самостійників, входив до складу її Центрального комітету.

У період Української Народної Республіки – керуючий управлінням культури і віровизнання в уряді. Був членом Всеукраїнської Національної Ради та Ради Республіки. З серпня 1920 входив до складу комісії по підготовці Конституції УНР, деякий час був міністром охорони здоров'я в Уряді Української Народної Республіки в екзилі.

З 1922 року жив у селищі Винники біля Львова, працював лікарем. Помер і похований у Винниках.

Автор віршів, нарисів, оповідань та збірок «Тринадцять притч», «Оповіді про смерть, війну і любов» та ін.

Вікіпедія.